

1 Μαρτίου 2014

Η πνευματική ζωή είναι η ζωή του νοός και των λογισμών...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γέρων Θαδδαίος της Βιτόβνιτσα

1. Η πνευματική ζωή είναι η ζωή του νοός και των λογισμών. Κατά συνέπεια, πρέπει να προσέχουμε πολύ κάθε λογισμό που αναπτύσσουμε, και πρέπει να προσευχόμαστε μέρα και νύχτα στον Κύριο να μας ελευθερώσει από κάθε κακό, να μας καθарίσει και να μας δώσει τη δύναμη να λέμε «όχι» στις προτάσεις των πονηρών πνευμάτων. Όταν αποδεχόμαστε μια πρόταση, συμφωνούμε συνάμα μαζί της, και τότε ξεκινά η μάχη: αρνούμαστε κάτι και στη συνέχεια τα πονηρά πνεύματα επανέρχονται με κάποια άλλη πρόταση και μετά με άλλη και με άλλη... Και μένουμε ανειρήνευτοι.

Σ αυτή την περίπτωση, πρέπει να στραφούμε με την καρδιά και τον νου μας στον Κύριο και να Του πούμε: «Αχ Κύριε, δεν έχω δύναμη, δεν με δίδαξε η νιότη μου, γέρασα πράττοντας το κακό και το κακό γέρασε μέσα μου μαζί μου. Απαιτείται τεράστια δύναμη για να το εκριζώσω από μέσα μου. Αλλά εσύ, Κύριε, είσαι

δυνατός και κραταιός· δίδαξέ μου την αθωότητα, την απλότητα, την ταπείνωση και την πραότητα. Δώσε μου τη δωρεά των θείων σου ιδιοτήτων, με την οποία προίκισες τους αγγέλους και τους Αγίους σου».

2. Ας προσπέσουμε όλοι ενώπιον του Κυρίου με αγνή καρδια, με δικά μας λόγια πλάι στον κανόνα της προσευχής που μας έχει δοθεί και που μας είναι τόσο απαραίτητος (διότι αν δεν έχουμε κανόνα προσευχής, τότε θα κανοναρχεί τον νου μας το κακό, υποβάλλοντας του κάθε είδους λογισμούς). Να γιατί χρειαζόμαστε προσευχή, ανεξάρτητα του πόσο σύντομη είναι.

Τη στιγμή που θα σηκωθούμε, ας ευχαριστήσουμε τον Θεό που μας επέτρεψε να περάσουμε τη νύχτα ζωντανοί. Όταν πλησιάζει η νύχτα, ας ευχαριστούμε για τα πάντα, διότι ο Κύριος είναι ο πάροχος της ζωής και ο δωρεοδότης των πάντων. Έτσι δείχνουμε την αγάπη μας σ' Εκείνον, και εξαιτίας αυτής μας της αγάπης, θα μας ελκύσει στους κόλπους Του.

3. Όταν η ψυχή αγαπά την προσευχή εκ καρδίας, δεν μπορεί να αντέξει τον χωρισμό από τον Πατέρα της. Είναι πάντοτε συντροφιά μαζί Του, με την παρουσία Του, είτε συζητά με τους ανθρώπους είτε βρίσκεται στη δουλειά. Τέτοιες ψυχές είναι πάντοτε μαζί Του και βαδίζουν τα βήματά τους ενώπιόν Του, όπως οι άγγελοι και οι Άγιοί Του.

Αυτή είναι η αρχή της Βασιλείας του Θεού σ αυτή τη ζωή. Τέτοιες ψυχές συνηθίζουν την ουράνια ζωή και κάνουν το πέρασμα από αυτό τον θλιβερό και πολύμοχθο βίο στην αιώνια χαρά, σαν εκείνους που είναι ήδη κεκαθαρμένοι.

4. Σας εύχομαι λοιπόν κάθε καλό από την Κύριο και την Υπεραγία του Θεοτόκο, που είναι η μεγάλη μας προστάτις. Η Υπεραγία μας Θεοτόκος είναι γεμάτη από αγάπη. Σας έχω ξαναπεί πως ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης επιζητούσε με ζήλο να γνωρίσει την Υπεραγία Θεοτόκο και να αισθανθεί την παρουσία της. Και αίφνης ένωσε ελεύθερος από καθετί που αφορά αυτό τον κόσμο, και φωτίστηκε από άφατη χαρά και αγαλλίαση.

Βλέπετε, αυτό είναι που θέλει για μας συνέχεια: να προσπέσουμε εκ βάθους καρδίας σ' Εκείνη, διότι Εκείνη είναι η προστάτις και η μεσίτριά μας ενώπιον του Κυρίου. Θα προσευχηθεί στον Θεό μας, τον Υιό Της, να μας χαρίσει τη δύναμη να είμαστε αγαθοί όσο και οι άγγελοι, και να δοξάζουμε τον Θεό τόσο σ αυτή τη ζωή όσο και στην αιώνια.

5. Τα αγγελικά τάγματα δεν είναι υποδουλωμένα στους λογισμούς τους, ή σε πράγματα του κόσμου τούτου. Το βλέμμα τους είναι στραμμένο στα κτιστά πράγματα, αλλά οι λογισμοί τους δεν υποδουλώνονται σ' αυτά, διότι είναι επικεντρωμένοι στην υπηρεσία της δυνάμεως του Θεού, δια της οποίας αγαπούν όλη την κτίση. Όσο για μας, όταν δούμε κάτι που μας προσελκύει, προσκολλώμεθα αμέσως πάνω του· κι αυτό είναι τραγικό και ολέθριο. Αν διαρκέσει για καιρό, τότε αυτό το πράγμα γίνεται για μας είδωλο. Ανεξάρτητα αν αυτό είναι άψυχο αντικείμενο, έμψυχο ζώο ή άνθρωπος, καταλαμβάνει στην καρδιά μας μια θέση που ανήκει στον Θεό.

6. Ο Κύριος βλέπει το εσωτερικό βάθος της καρδιάς, αυτό που η καρδιά λαχταρά και επιθυμεί. Και αν βλέπει ότι μια ψυχή δεν μπορεί να επιστρέψει στην εστία της, ο Κύριος θα την εξαγνίσει, όποτε νομίζει Εκείνος, και θα την ελκύσει στο κέντρο της οικίας της, εκεί όπου η ψυχή θα βρει ειρήνη.

Ωστόσο, αν στο πιο βαθύ κομμάτι της καρδιάς μας υπάρχει κάτι ακάθαρμο, κάτι που ελκύεται από τον κόσμο τούτο και προσκολλάται σ' αυτόν, τότε η περιπλάνησή μας θα κρατήσει καιρό και θα συναντήσει πολλή θλίψη και βάσανο. Εμείς που είμαστε, τρόπος του λέγειν, ευσεβείς, θα γνωρίσουμε περισσότερη θλίψη από εκείνους που δεν είναι. Αυτό συμβαίνει επειδή εκείνοι δεν νιώθουν εσωτερικό πόνο, δεν τους απασχολεί η αιωνιότητα αλλά μόνο τα πράγματα αυτού του κόσμου: η διασκέδαση, η τροφή, το ποτό...

Η προσοχή τους είναι ολότελα επικεντρωμένη σ' αυτό, ενώ η δική μας είναι διχασμένη: θέλουμε να είμαστε με τον Κύριο, αλλά δεν έχουμε ακόμα αφήσει στην άκρη τα υλικά πράγματα – η καρδιά μας είναι ακόμα προσκολλημένη σ' αυτά και δεν έχουμε ελευθερωθεί. Αυτός είναι ο λόγος που υποφέρουμε πολύ.

7. Πρέπει κανείς να καθαρίζει την καρδιά του από τα επίγεια σχέδια και τις επιθυμίες. Μόνο τότε μπορούμε ειλικρινώς να αγαπήσουμε τον πλησίον μας. Ειδάλλως η επίγεια αγάπη μας θα προσκολλάται άλλοτε στο ένα και άλλοτε στο άλλο. Αυτό είναι μια παροδική, εφήμερη αγάπη, και μας κομματιάζει διαρκώς. Δεν ζούμε τη ζωή μας με ορθή αντίληψη, αλλά με επιπολαιότητα.

Τέλος και τω Θεώ δόξα!

Από το βιβλίο: «Οι λογισμοί καθορίζουν τη ζωή μας».

Εκδόσεις Εν πλω

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr